

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **K. S.**
narozený X, státní příslušník Republiky Uzbekistán
hlášeným pobytem X
zastoupený Mgr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-695/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

1. Dne 22. 5. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že dne 12. 10. 2023 přicestoval z Uzbekistánu do Litvy, kde pracoval 6 měsíců. Pak přicestoval do České republiky. V Litvě mu bylo uděleno pobytové oprávnění s platností od října 2023 do října 2025. Jako důvod žádosti uvedl, že v Uzbekistánu má vysoké dluhy, kvůli kterým by ho v případě návratu zmlátili. Chce zůstat v České republice. Tady má kamaráda, který ho pozval, že zde může najít lepší práci. Jiné důvody, pro které odcestoval z Litvy, nemá. Žádné problémy tam neměl. V České republice má bratrance. S ním ale vůbec nekomunikuje.
2. Dne 28. 5. 2024 žalovaný kontaktoval litevské orgány s tím, že podle čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), je příslušným státem k posouzení žádosti Litevská republika, neboť ta žalobci vydala pobytové oprávnění. Přípisem ze dne 28. 5. 2024 litevské orgány s odkazem na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III akceptovaly svoji příslušnost.
3. Žalovaný také opatřil do správního spisu informaci svého odboru azylové a migrační politiky k fungování azylového systému v Litvě ze dne 12. 7. 2023.
4. Dne 25. 6. 2024 žalovaný vydal shora uvedené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), jímž prohlásil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále „zákon o azylu“), řízení o jejím udělení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a současně konstatoval, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 nařízení Dublin III Litevská republika.
5. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobci bylo Litevskou republikou vydáno pobytové oprávnění s platností od 11. 9. 2023 do 11. 9. 2025, které bylo zneplatněno dne 15. 5. 2024, tedy před dobou kratší než 2 roky. Dne 28. 5. 2024 Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále s odkazem na zprávu z 12. 7. 2023 vysvětlil, proč podle něj v Litevské republice azylové řízení netrpí systémovými nedostatky. Dále též konstatoval, že žalobce nesdělil žádné důvody, pro které by nemohl odcestovat do Litvy za účelem posouzení jeho žádosti. Žalobce je plnoletý, samostatný, nepotýká se se zdravotními potížemi a v Litvě bude mít zajištěné ubytování a bude tam moci čerpat přijímací pomoc. Z hlediska uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III tak žalovaný konstatoval, že pro tento postup neshledal důvod.

Shrnutí žaloby

6. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

7. Z dokazování provedeného ve správním řízení podle žalobce vyplynulo, že v Litvě žalobce nemá žádné funkční zázemí, a to na rozdíl od České republiky, kde má kamarády, bratrance, ubytování a finanční zázemí.
8. Žalobce žalovanému také vytýká, že neuvedl nic k meritu žádosti, tedy k obavám žalobce z návratu do domovského státu a ani k případnému přesahu obav žalobce z pronásledování na území jiného členského státu EU. V tom žalobce spatřuje nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval důvody napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by se nemohl vrátit do Litvy.

Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Žaloba není důvodná.
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. b) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
14. Tímto předpisem EU je právě nařízení Dublin III. Podle jeho čl. 12 odst. 4 platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
15. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, na který odkazuje čl. 12 odst. 4, platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
16. Soud tak souhlasí s žalovaným, že příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je na základě čl. 12 odst. 1 a 4 nařízení III Litevská republika, neboť ta nesporně žalobci vydala povolení k pobytu, jehož platnost skončila před méně než dvěma roky. Tento závěr napadeného rozhodnutí ostatně v žalobě není nijak zpochybněn.
17. V žalobě tvrzená skutečnost, že má žalobce v České republice na rozdíl od Litvy určité zázemí, není pro určení příslušnosti členského státu k posouzení žádosti, a tedy z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, rozhodná. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III sice umožňuje členskému státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný, jde však o diskreční oprávnění, které míří na specifické případy hodné zvláštního zřetele (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61, či ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, odst. 33). Nyní posuzovaný případ takovým případem zvláštního zřetele není, jak ostatně srozumitelně a přesvědčivě vysvětlil žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí. Lze dodat, že žalobce sám uvedl, že v Litvě žádné problémy neměl a v žádném případě ve správním řízení nevyjádřil obavy z toho, že by snad mohl být pronásledován i na území Litvy, jak je nyní podsouváno v žalobě.

18. Pokud jde o výtku, že se žalovaný nevyjádřil k podstatě důvodů, pro které žalobce o mezinárodní ochranu žádá, jde o logický následek závěru o nepřislušnosti České republiky k věcnému posouzení podané žádosti, souladný s § 10a odst. 2 zákona o azylu. Meritem žádosti se budou zabývat litevské orgány, které akceptovaly svoji příslušnost dle nařízení Dublin III k jejímu posouzení.

Závěr a náklady řízení

19. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Protože soud rozhodl bezodkladně o samotné žalobě, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, odst. 27).
20. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. srpna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Karel Ulík v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.